

KATARÍNA
GILLEROVÁ

MLHA
V NÁS

motto

Mlha v nás

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Katarína Gillerová

Mlha v nás – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATARÍNA
GILLEROVÁ

**MLHA
V NÁS**

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Přeložil Adam Chromý

© Katarína Gillerová, 2024
Translation © Adam Chromý, 2024
Cover photo © Silas Manhood / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-2706-4
ISBN e-knihy 978-80-267-2714-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2715-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2710-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Někdy se v našich životech objeví spřízněné duše,
se kterými si velmi dobře rozumíme, aniž bychom s nimi
byli každý den. Může to být někdo z dřívějšíka,
s kým nás spojují společné vzpomínky z dětství,
nebo někdo ze současnosti, kdo náš život obohatí
svou laskavostí, porozuměním a dobrým srdcem.*

*Proto tuto knihu věnuji Vierce
a Anthonymu Nichollsovým, mým milým přátelům.*

To my dear friends Vierka and Anthony Nicholls.

VZPOMÍNKY

Skrz velká okna rozlehlé místnosti nového domu Olivera C. Calverta pronikaly sluneční paprsky. Nastěhoval se do něj teprve nedávno a Caroline Boughltonová si v duchu kladla otázku, proč se rozhodl žít na samém okraji města téměř jako poustevník.

Dům obklopovala krásná zahrada s vysokými stromy, které, jak se jí zdálo, zbytečně zastiňovaly výhled a bránily slunečnímu světlu proniknout do interiéru.

„Měl bys nechat pár stromů pokácet,“ ozvala se. „Místnost bude více prosvětlená.“ Působivým gestem se natáhla po skleničce s campari s olivou a zamýšleně z ní upila.

Oliverovi sevřela srdce bolestivá touha dotknout se její ruky a přivínout ji k sobě. „Nepotřebuju tady více světla,“ kroutil hlavou. „Tento dům mi vyhovuje takový, jaký je.“

„Ten obývací pokoj...“ rozhlédla se Caroline kolem sebe, „je vážně obrovský. Musel vzniknout probouráním příček minimálně tří místností. Připadám si tady jako ve vstupní hale nějakého muzea, ale...“ Uznale přikývla. „Ale hezky zařízené, s útulnými zákoutími.“

Oliver došel se skleničkou v ruce k oknu a zahleděl se do zahrady. Dlouho hledal dům s tak velkými místnostmi. V malém prostoru se dusil, bojoval s nevolností a klaustrofobií. Takové pocity dosud neznal. Volný prostor a životní

potřeba být obklopen vzrostlými stromy mu vrátily vnitřní rovnováhu. Netušil, jak drásavě se mu devatenáctiletý pobyt v tom prokletém lese vryje do podvědomí, do duše. Že se vsákne každým pórem jeho pokožky jako jed a připomene se mu pokaždé, když se ocitne v uzavřeném prostoru.

Děsily ho i davy v ulicích velkoměsta. Vytvářely v něm dojem, že ho unášejí jako prudká řeka na místa, kam nechtěl jít.

A přitom byl opak pravdou. Celá dlouhá léta netoužil po ničem jiném než se ocitnout v rušných ulicích s Caroline po boku.

Měl pocit, že se zbláznil. Jako by se zhroutil jeho životní sen.

„Zůstaň tady se mnou, Caroline,“ vyslovil prosebným tónem. Odvrátil se od okna, pomalým krokem došel až k ní a poklekl před jejím křeslem. „Budu tě milovat do konce života.“

Caroline uhnula pohledem. Všimla si, jak opatrně položil skleničku na stolek. Věděla, že její obsah zůstane nedotčený. Oliver nikdy nepil alkohol. Pokaždé nalil dvě skleničky, přitukl si a předstíral, že pije zároveň s ní, aby si nepřipadala trapně, že pije sama.

„Olivere,“ ošila se, „už jsme o tom spolu mluvili.“ Pokoušela se o chlácholivý tón, měkčí než posledně, když to spolu probírali. Uvědomila si, že Oliver si to po tom, co jí pomohl překonat období plné smutku a bezradnosti po zmižení manžela, nezaslouží. Teď byla plná naděje, skvěla se před ní šťastná budoucnost s milovaným mužem. Bohužel však nešlo o Olivera.

Vdova Caroline Boughltonová věřila v lásku na celý život.

„Nedokážu si svůj život představit bez tebe,“ pronesl Oliver tiše. „Těch devatenáct let, co jsem byl pryč, jsem snil jenom o tobě.“

Caroline se na něj zahleděla s překvapením v očích. „Ale tvrdil jsi přece, že jsi utrpěl... ztrátu paměti.“

Oliver pomalu přešel k oknu, otočený k ní zády. Jak se jen mohl takhle prořeknout? Musí si dávat větší pozor na jazyk. V přítomnosti Caroline ztrácel obezřetnost.

„To máš pravdu,“ souhlasil, když se k ní znovu otočil. „Po tom pádu jsem si nedokázal na nic vzpomenout, jen na tvé jméno. Caroline. Nosil jsem v sobě nesmírnou touhu. A později, když se mi paměť začala postupně vracet, jsem si vzpomněl na noci plné nekonečného milování a vřelých polibků, na tvou neutuchající vášně.“

Caroline se prudce zvedla z křesla. „To je minulost, Olive-re!“ vykřikla. Ze tváře se jí dalo vyčíst, že tato konverzace jí není příjemná. „To všechno je minulost,“ zopakovala smířlivěji. Uvědomovala si, že ztratil devatenáct let svého života, celé mládí. Kdo ví, jak by se její život vyvíjel, kdyby se provdala za Olivera. Byla by s ním šťastnější než s Edwardem? Měla by s ním tolik svobody, kolik potřebovala pro jiného muže?

„Já vím,“ pronesl Oliver ztěžka. „Už mi zůstanou jen hezké vzpomínky...“

Vypadal smutně. Caroline přepadl soucit s osamělým mužem, s nímž kdysi prožila vášnivé noci na opuštěném panství George Hall. Nebyly však vášnivé díky Oliverovi, ale kvůli tomu, že si místo něj představovala někoho jiného.

„Už půjdu.“ Opatrně se dotkla jeho ramene. „Nezoufej, Olive-re, nejsem jediná žena na světě,“ snažila se ho povzbudit.

„Jsi jediná, kterou miluju,“ zdůraznil. S Carolininými kroky mířícími k východu jako by se místnost postupně nořila do tmy. Stín usedal i na Oliverovu duši.

Caroline se náhle zastavila. „Odkud máš ten obraz?“ zadívala se na plátno na stěně. „Zdá se mi, že jsem ho už někde viděla.“

Oliverovy oči spočinuly na scénérii lesa s vysokými stromy, přes něž pronikaly sluneční paprsky. Prosvítaly skrz větve jako svatozář, jako naděje prodírající se z hluboké temnoty.

„Z galerie,“ odvětil. „Pověsil jsem ho těsně před tvým příchodem.“ S obrazem dorazil i dlouhý dopis od jeho autorky, který si kvůli stěhování ještě nestačil přečíst až do konce.

Caroline přimhouřila oči a zatvářila se odmítavě. „Připomíná mi ten prokletý les za George Hall,“ vyslovila nepřátelským tónem. „A celý ten zpropadený výlet, ze kterého mám doteď noční můry.“

„Proč až doteď?“ nechápal Oliver.

Caroline se odvrátila od malby a podívala se Oliverovi přímo do očí. „Protože se mi ve snech zjevuje oběšený Justin!“ vykřikla. „Měla jsem z toho takový šok, až se mi málem zastavilo srdce. I když to jen předstíral a za chvíli už jsme se všichni smáli, do mysli se mi vryl ten strašný obraz bezvládně se pohupujícího těla jedenáctiletého chlapce. Občas se probudím hrůzou s nepříjemným pocitem. A potom...“ Caroline rozhodila rukama. „A potom Edward vyběhl za tebou, a když se vrátil, pověděl nám, že jsi spadl z útesu a zemřel.“ Hleděla na něj téměř vyčítavě. „I tebe občas ve snu vídám padat do hluboké rokliny. Nenávidím ty vzpomínky, nenávidím ty noční můry, marně se snažím celé ty roky na všechno zapomenout.“

„Tak myslí jen na naše vášnivé noci,“ vyslovil Oliver naléhavě.

„Olivere,“ Caroline zněla sklesle a rezignovaně. „Nemůžu žít minulostí. Byla jsem dvacet let provdaná za Edwarda.“

Ano, pomyslel si Oliver. Edward ho připravil o životní lásku, krásnou Caroline. Musel dostat každou, na kterou

měl spadeno. To on zavinil, že Oliver přišel o nejkrásnějších devatenáct let svého života, to období zoufale přežíval uvězněný v lese zahaleném mlhou jako laboratorní krysa.

„Caroline,“ promluvil nevýrazně, „prozrad' mi, prosím, jak je možné, že sis po těch našich vášnivých nocích šest týdnů po návratu z George Hall vzala Edwarda? Proč ses do manželství s ním tak hnala?“

Konečně vyslovil otázku, která ho šířala od okamžiku, kdy se dozvěděl o datu svatby Edwarda a Caroline. Zřejmě po něm moc netruchlila, s Edwardem to museli dát dohromady pár dní po tom nešťastném výletu.

„Byla jsem nešťastná, bezradná, zoufalá... Nedokážeš si představit, jak mi bylo! Myslela jsem si, že jsi mrtvý, celý svět se mi zhroutil.“ Vykročila ke dveřím, Oliver ji však zezadu zachytil ve snaze zastavit ji a přitáhnout ji k sobě. „To nesmíš, ne!“ vykřikla s bolestivým výrazem ve tváři.

„Promiň, Caroline! Já vím, já vím...“

Vzpomněl si, jak ji tenkrát v George Hall, když se před ním odhalila jako bohyně, chytil zezadu za obě ruce a ona vykřikla bolestí úplně stejně jako teď. Údajně prý kdysi utrpěla nějaké zranění, ale nikdy o něm nechtěla mluvit. Jemně ji pohladil po rameni.

„Řekni mi jenom jedno,“ pronesl tiše. „Je Stuart můj syn? Když jsem viděl datum jeho narození, spočítal jsem si, že jsi musela otěhotnět na George Hall.“

„Stuart se narodil předčasně, to snad víš,“ podívala se na něj vyčítavě. „V obchodním domě jsem spadla na schodech a odtamtud mě odvezli do porodnice. Stuart přišel na svět dřív. Byly toho plné noviny. I s mojí fotkou s maličkým Stuartem v náručí.“ Poškrábala se na rameni a ještě jednou se podívala na obraz zachycující les. „Edward byl dobrý manžel,“ vyslovila s povzdechem. „Nikdy jsem nelitovala

toho, že jsem se za něj provdala. Olivera,“ pomalu si přejela rukou po zachmuřeném čele, „připadá mi zvláštní, že když ses tady po všech těch letech objevil, Edward zmizel... Jako by nás spojovalo prokletí toho lesa.“

„Edward se přece utopil,“ namítal Oliver.

„Jeho tělo se nikdy nenašlo,“ oponovala.

„Na břehu objevili jeho doklady a oblečení,“ zdůraznil.

„Já vím,“ přikývla. „Nedokážu se však smířit se ztrátou, když jsem nepochovala jeho tělo.“

„Kdyby byl naživu, určitě by se vrátil, už jen kvůli tobě a Stuartovi,“ připomněl jí. Před očima se mu vynořil obraz mělkého hrobu, kam Edwarda zahrabal. Vůbec neměl výčitky svědomí. Edward ho připravil o všechno – o štěstí, lásku i život, který mohl prožít po boku Caroline.

„Věřím, že ano.“ Málem se rozplakala. V její duši se snoubil žal a tichá radost tak, že nebylo možné je od sebe oddělit. Nemohla o tom povědět Oliverovi, nikomu nemohla prozradit své temné tajemství.

Vlastně jich bylo víc... A znal je jediný muž. Muž, který ji jako studentku zachránil těsně před tím, než se nad ní zavřela hladina hlubokého jezera, když se rozhodla ukončit svůj zoufalý život plný násilí a brutality. Připoutal si ji tím k sobě už navždy, pokornou a doufající, milující každou vteřinu jeho přítomnosti.

„Nás dva spojují ty nejkrásnější vzpomínky, Caroline,“ vyslovil Oliver tiše se zrakem upřeným na obraz před sebou.

Caroline následovala jeho pohled. „Bylo to jenom pár dní,“ oponovala. „Ten obraz bych doma mít nemohla.“ Naklonila se k němu blíž. „Připadá mi povědomý, jako bych ho už někdy viděla. Kdo ho namaloval?“

„Dívka z galerie,“ odvětil.

„Rozhodl ses sponzorovat galerii?“ dobírala si ho.

„Možná,“ zarazil se. Nechtěl Caroline prozradit, že ten obraz nekoupil, ale nedávno mu byl doručen jako dar. Nechtěl jí vyprávět o Lise ani o tom, jak se na obraz chodíval dívat do galerie, jak ho přitahoval vzpomínkami a pocity touhy prožitými v lese, v tom skutečném, přestože byl dlouhé roky jeho vězením. Tam měl cíl, tam musel mít naplánovaný každý den, aby přežil a aby se jednoho dne dostal z té pasti ven. Teď mu nějaký cíl scházel, neměl žádné plány, nevěděl, co dělat se znovunabytou svobodou, se svým životem.

„Připomíná ti George Hall,“ zdůraznila Caroline pomalu.

Oliver se zahleděl někam nad rám obrazu. „Prožil jsem tam své nejšťastnější dny,“ vyslovil smutně. S tebou, dodal v duchu. S milovanou Caroline. S ní prožil něhu, opojení, sílu lásky... Nikdy dříve nic podobného nepoznal.

„Sundej ten obraz ze stěny,“ otočila se k němu. „Všichni, kdo jsme tam byli, se snažíme na ten pobyt zapomenout, na rozdíl od tebe. V důsledku ztráty paměti si minulost příliš idealizuješ. Už by mě tam nikdo nedostal. Nikdy bych se na George Hall nevrátila!“ I když se Caroline chystala už dávno odejít, nadále vytrvale stála před obrazem, jako by se od něj nedokázala odpoutat. „Ti majitelé, Frank a Nancy Stokesovi, vypadali od prvního pohledu podezřele...“

„Sídlo jim nepatřilo, Caroline,“ přerušil proud jejích opovržlivých slov Oliver, „jenom si ho pronajali.“

„Jak to víš?“ Překvapeně na něj pohlédla.

„Když se mi začala vracet paměť, zastavil jsem se v agentuře, která jim ho pronajala.“

„Vážně?“ Zatvářila se zaraženě. „A to proč?“

Oliver si náhle vybavil děsivý pohled na mrtvolu Nancy v rozkladu, kterou objevil v posteli v jedné z rozlehlých ložnic. „Chtěl jsem vědět, co se s nimi za těch devatenáct let stalo.“

„A co ses dozvěděl?“ projevila Caroline zájem.

„Smutný příběh,“ zatvářil se soucitně. „Frank zemřel jako první, pro Nancy to znamenalo pohromu. Neuměla řídit, nedokázala zajistit zásoby... To nejnutenější si vypěstovala na jejich malé farmě. A když jednoho dne onemocněla a ulehla do postele, ve starém opuštěném sídle uprostřed hor ji neměl kdo pomoci. Zemřela osamělá a opuštěná...“

„Panebože!“ zhrozila se Caroline. „Strašný osud!“ Její hezká tvářička se zachmuřila, zračilo se v ní znechucení. Už nechtěla o minulosti nic slyšet. Vzpomínky otevíraly její staré bolavé rány.

„Když jsem nad tím přemýšlel,“ pokračoval Oliver, „nejlíp udělal Sebastian Spencer, že s námi nakonec nejel.“

„Sebastian Spencer?“ Údivem se jí rozšířily oči. „Proč právě on?“

„Protože se zpočátku zdálo, že se mu Edwardův návrh celkem zamlouvá. Chtěl se k nám přidat, strávit pár týdnů uprostřed lesů bez telefonu, bez elektřiny, v romantickém sídle. Alespoň jsme si to tenkrát mysleli... Nakonec si to na poslední chvíli rozmyslel.“

„Měl štěstí,“ řekla Caroline důrazně. „Nezažil všechna ta traumata co my!“ Tvář jí planula rozhořčením.

„Caroline,“ oslovil ji Oliver tiše. „Vždyť se vám nakonec nic až tak strašného nestalo! Zatímco já jsem nesl důsledky pádu do rokliny a ztráty paměti, vy jste se vrátili do normálního života.“ Tu lež opakoval už tolikrát, že mu připadala jako naučená báseň.

Zakroutila hlavou. „Navždy to v nás zůstane,“ dodala mírněji.

Ve mně taky, pomyslel si Oliver.

„Jak je na tom Justin?“ zeptal se rozpačitě na jejího švagra, Edwardova bratra.

Caroline pokrčila rameny. „Žije,“ řekla nevýrazně. Oči jí posmutněly. „Nechápu, proč se na Boughltonovy nahrnulo tolik neštěstí... Edwardovo zmizení, ty události v rodině jeho bratra Justina...“ Hlas se jí zlomil. „Pomáhám mu, jak jen to svedu, ale Janet nenahradím. Měli šťastné manželství, hezký vztah spolu měli i oba bratři... Tak proč se to stalo právě jim? Některé rodiny jsou rozhádané na život a na smrt, ale tuto osud poznamenal neuvěřitelným způsobem.“

„Je mi to vážně líto, Caroline. Chystám se Justinovi zavolat, dlouho jsme spolu nemluvili, řešil jsem tento dům.“ Oliver už nechtěl vidět její oči plné smutku. „Nevíš něco o Tomovi?“ snažil se její pozornost odvést jinam, ke kamarádovi z výletu na George Hall. „Nikommu se z Indie neozývá. Ani o Emmě nic nevíme od chvíle, co ho odmítla následovat a odjela za dcerou do New Yorku. Doneslo se ke mně, že se rozvádějí...“

Koutky Carolininých úst poklesly. „O Tomovi nic netuším,“ zamračila se. „Emma podstupuje v New Yorku chemoterapii.“

„To snad ne!“ zvolal Oliver překvapeně. „Vždyť posledně, když jsem ji viděl, vypadala výborně. Odkud to víš?“

„Nosila paruku. Jeden známý ji potkal na klinice.“

„Nevěřím, že by se s ní Tom za takových okolností rozvedl,“ zamyslel se. „Připadalo mi, že mají hezké manželství, i když... tak dlouhé odloučení žádnému vztahu neprospěje. On v Indii, ona tady...“ Naprázdno polknul. Nestalo se to jen Tomovi a Emmě, ale taky jemu a Caroline.

Zatvářila se skepticky. „Bez dlouhých vlasů se mu líbit nebude,“ podotkla rázně.

Oliver na ni pohlédl se zvednutým obočím. Jak to může tvrdit s takovým přesvědčením? Všiml si jejího znechuceného výrazu. Po návratu mu přece tvrdili, že se všech pět

účastníků toho nepovedeného výletu na George Hall pravidelně setkávalo a pokaždé na něj vzpomínali. Jejich dlouholeté přátelství bylo obdivuhodné. Náhle si však uvědomil, že Carolinin výraz představuje dosud neznámou trhlinu ve vztahu mezi ní a Tomem.

„Minulý týden mi volal Bryan,“ vzpomněl si Oliver. „Navrhuje setkání. Chce nám představit svoji nastávající. Zdá se, že našel tu pravou a konečně se ožení,“ usmál se.

„Bryan?“ usmála se Caroline. „To je překvapení! Tak dlouho ho deptala ta rodinná čokoládovna, že mu roky protekly jako voda mezi prsty. Je vážně nejvyšší čas se oženit.“ Zaraženě umlkla a uhnula pohledem. „To platí i pro tebe, Oliver,“ dodala provinile. „Zapomeň na minulost a soustřed' se na to, co ještě můžeš prožít.“

Znovu vykročila ke dveřím.

„Vždy tady budu pro tebe, Caroline,“ prohlásil Oliver odevzdaně.

Caroline sáhla po klice a otevřela dveře. Na poslední chvíli se ještě zamysleně otočila k Oliverovi. „O jakých devatenácti letech jsi to vlastně mluvil?“ zeptala se. „Vždyť ses vrátil po dvaceti... Zapomněl jsi? Nebo jsi snad ten rok strávil někde jinde?“

Oliver si uvědomil svoji neopatrnost. „Máš pravdu, spletl jsem se,“ zatvářil se kající. „Paměť mi občas selhává...“

Vyprovodil Caroline až k autu a zamysleně se vrátil domů.

„Devatenáct let!“ zvolal nahlas, když se opět zastavil před darovaným obrazem.

Ano, v tom prokletém lese pobýval přesně tolik let a ten další se musel seznamovat s úplně jiným světem, než jaký znal dříve. Mobilní telefony, nové typy aut, sociální sítě –

vše pro něj byla velká neznámá, které neměl šanci porozumět. A bez toho se nedokázal zařadit do normálního života.

Nelitoval, že manžela Caroline Boughtonové pohřbil nedaleko George Hall v lese Apalačského pohoří. Edward ho chytil do pasti, poslal ho do lesa s vědomím, že odtamtud není návratu. Tehdy si Oliver myslel, že jsou přátelé. Nakonec vyšlo najevo, že tak moc žárlil kvůli Caroline. Mohl ji k sobě připoutat jen v případě, že se zbaví svého soka.

Oliverovi trvalo devatenáct let, než se mu nějakým zázrakem podařilo uniknout z lesa. Pádem z útesu se dostal pod hranici mlhy a najednou ho oslepilo tak ostré slunce, že dlouho nedokázal otevřít oči. Událo se to nedaleko George Hall, kam se hned vydal. Po devatenácti letech už nežil správce Frank ani jeho žena Nancy. Její vysušenou mrtvolu našel v posteli právě on, nemohl však Caroline povědět celou pravdu. V George Hall se mu podařilo zprovoznit Frankovo staré auto, které později prodal. Tělo Nancy pohřbil vedle jejího muže a s pocitem nejistoty propuštěného vězně se vydal na cestu domů.

Vrátil se do jiného světa, než z jakého odešel. Nedokázal by v něm žít, kdyby mu nepomohl právník jeho tety Ruth Calvertové, která mu odkázala celý svůj majetek. Nikdy nevěřila, že bez rozloučení odešel do Evropy a oženil se, jak to všem tvrdil Edward. Aby Oliver všem vysvětlil svoji dlouholetou nepřítomnost, vymyslel si ztrátu paměti po pádu z útesu.

Přestože byl bezmocný jako novorozenec, žil s myšlenkou na pomstu. Kromě právníka Arthura Ackmana a jeho syna Paula o Oliverově návratu nikdo nevěděl. Nejprve se musel naučit používat všechny prostředky moderního světa a dohnat tak ztracené roky.

Na stole zazvonil mobil a vytrhl Olivera ze vzpomínek.

„Poslechl jsem si vzkaz,“ ozval se v něm Gary Neville.

„Volal jsem ti,“ přitakal Oliver, „chtěl bych tě pozvat do svého nového domova, právě jsem se nastěhoval.“

„Rád přijdu,“ odvětil Gary. V jeho hlase zaznělo zaváhání. „Bude tam větší společnost, nebo...“

„Ne, jenom ty,“ ujistil ho Oliver.

„To je fajn,“ Gary si ulehčeně oddechl.

Oliver znal moc dobře Garyho plachost a nikdy by tohoto introverta nezatěžoval tím, že by ho pozval mezi lidi. Gary Neville, mladý muž s tmavě olivovou pletí, kudrnatými vlasy a smutnými černými očima, byl důležitou součástí Oliverova života. Tento chlapec ho totiž zasvětil do moderních technologií. Na žádost Arthura Ackmana, který nad Garym držel ochrannou ruku od doby, co mu ve dvanácti letech zemřela matka. Gary Olivera seznamoval se všemi věcmi, které byly nedílnou součástí života.

Divil se, že lidé tak otevřeně poskytují ty nejintimnější informace ze soukromí. Sociální sítě mu připadaly jako výkladní skříň, otevřené dveře do bytů a domů přímo k prostřenému stolu se snídaní, k obědovému menu na desítkách fotografií pořízených z nejrůznějších úhlů. Snímky z koupelen, pláží, spoře oděné i nahé osoby. Záběry z ložnic, kam byste se při osobní návštěvě nikdy nepodívali. Na Facebooku a Instagramu jste si však mohli prohlédnout každý detail zařízení interiéru, znaménka na těle, vystavovanou celulitidu, pořezaný prst, zašívané tělo po operaci, dokonce i lidi sedící na toaletě a vykonávající potřebu...

Olivera tyto intimní detaily děsily, připadal si při jejich sledování trapně. Nemusel si ani najímat detektiva, aby viděl fotografie Stuarta, syna Caroline a Edwarda Boughltonových. Po dlouhých letech tam konečně zahlédl i Caroline

na prahu čtyřicítky, krásnou a šťastnou ženu, součást memphiské smetánky.

Našel i své přátele, se kterými kdysi strávil několik dní na George Hall. A netrvalo dlouho, než se dozvěděl téměř všechno o tom, kam se dostali a co se v jejich životech událo, zatímco on pobíhal v tom prokletém lese.

Nikdo z nich nevěděl o jeho návratu. Nastal čas pomsty.

To, jak nakonec dopadla, si Edward zavinil sám. Olive-rova pomsta měla spočívat jen v tom, že ho chtěl dostat do lesa, aby na vlastní kůži poznal jeho zoufalý osud.

Edward Boughlton, uznávaný vědec, pracoval na tajném projektu armádního výzkumu neviditelného štítu. Za spoustu peněz se však nechal zlákat zahraniční organizací k ještě tajnějšímu výzkumu, přestože pocházel z úspěšné podnikatelské rodiny a o peníze neměl nouzi. Organizace odkoupila část lesa, kde si zařídila výzkumnou farmu, kam z ulice unášela lidi a na živých organismech zkoumala vliv neviditelného štítu. Na budovách a jiných vojenských objektech výzkum proběhl úspěšně, proto ho bylo potřeba rozšířit o objekty vyzařující teplotu lidského těla.

„Do háje s Edwardem!“ vykřikl Oliver do prázdného domu. Potom ztěžka dosedl do hlubokého křesla a zaklonil hlavu. Z křesla měl dobrý výhled na protější zeď, kde visel obraz lesa.

Nikdy se nezbaví vzpomínky na paniku a zoufalství z let prožitých v té mlze. Edward mu až poté, co ho tam Oliver lstí vylákal, po jeho neodbytném naléhání prozradil, jak výzkum fungoval. Oliver nemohl ani tušit, že z lesa nevede cesta ven. Přitom celé roky podnikal výpravy, aby ji našel.

Na stromy padala hustá mlha oddělující jednotlivé úseky lesa. V každém vyhrazeném prostoru se nacházela dřevěná

chatka, kde mohl výzkumný objekt přespávat. Měl tam zásobu vody a trvanlivých potravin, aby co nejdéle přežil.

Oliver nikdy nezapomene na zoufalé příběhy lidí, které slyšel v mlze, ale nikdy je neviděl. Lidí, kteří se ztratili a náhle se probudili v pasti mlžného lesa. Při setkáních sdíleli své frustrace a říkali si jména pro případ, že by se jednoho dne někomu z nich podařilo dostat se z lesa ven.

Například Mark Brown z New Yorku – právník, který měl nastoupit do nemocnice, aby svému malému synovi s diagnózou leukémie daroval kostní dřev. Namísto toho se ocitnul uprostřed prokletého lesa. A jak se Oliver nedávno dozvěděl, syn měsíc nato nemoci podlehl.

Nebo Barbara Greenová z Los Angeles. Spěchala z práce za šestnáctiletou dcerou, které předtím po telefonu vynadala, protože zameškala školu, ale když se dozvěděla, že ji cestou znásilnili, běžela svou chybu napravit. Chtěla ji sevřít v náručí, svoji holčičku. Toužila ji poprosit o odpuštění, i svoji matku oslabenou chemoterapií, protože ani k ní se nechovala zrovna zdvořile. Přivolaný taxík však Barbaru nikdy domů nedovezl.

A John Allen z New Albany? Také vyprávěl Oliverovi svůj tragický příběh. Seznámil se s mladou ženou Katie a její dcerkou Elizabeth. Trvalo mu dlouho, než si získal jejich důvěru. Katie utekla od tyranského manžela a ty dvě křehké duše spojoval strach a odpor vůči mužům. John plánoval představit Katie s malou Elizabeth svým rodičům a velmi se na to těšil.

Strašná nehoda však zapříčinila smrt mladé ženy a John už nikdy neměl možnost vysvětlit její dcerce, že krvavou spoušť, uprostřed níž se ocitla její mrtvá máma, nezavinil on. Vyběhl do deštivé noci přivolat pomoc, a když vedle něj zastavilo auto, nastoupil a později se probral v hustém lese obklopeném neproniknutelnou mlhou.

Oliver zosnoval plán. Jen ať Edward v tom zpropadeném lese shnije. Jen ať si vyslechne příběhy zoufalých lidí. Jen tohle chtěl. Nešťastnou náhodou se však dostali do potyčky. Edward mu vytrhl z ruky revolver, kterým ho chtěl přinutit, aby zmizel v houštině. Během bitky zbraň nešťastně vystřelila a zasáhla Edwarda...

Oliverovi nezbylo nic jiného než ho pohřbít do mělkého, narychlo vykopaného hrobu. Na les začala padat tma a on se vyděsil. Byl nucený jednu noc přespát na George Hall, o poznání méně vystrašený než o rok dříve.

Vstal z křesla a váhavě došel k obrazu. Srdce mu sevřela touha po něžnostech, porozumění, souznění muže a ženy. U Caroline to už delší dobu nenacházel. Nyní mu dala jasně najevo definitivní konec.

Zadíval se na detaily obrazu. Připadalo mu, jako by slyšel šumění lesa, jako by ho volaly všechny ty stromy mířící k obloze. Na některých místech byla modrá, jinde zahalená pláštěm mlhy pod šedými mračny. Teskný nádech ani nevnímal, když mohl strávit čas v přítomnosti křehké mladé ženy.

Cynthia!

Najednou věděl, proč si sem obraz pověsil a čím ho v galerii tak přitahoval. Navzdory zoufalství v lese, odkud nebylo úniku, mohl zaslechnout Cynthiin hlas, něžný a hladící jeho zraněnou duši. Nikdy ji neviděl, dokázal si však představit její krásu – dlouhé vlasy spadající jí do tváře, když se skláněla nad horskou bystřinou. Každý večer se modlil, aby mu bylo dopřáno opět ji potkat a slyšet její hlas. Každé ráno vstával plný očekávání.

Někdy na ni nenarazil několik měsíců. Tehdy podnikal dlouhé výpravy, samozřejmě pouze v létě, kdy mohl přespávat venku. Neustále volal její jméno, ale odpovědí mu

byly hlasy jiných nešťastníků hledajících cestu z lesa stejně jako on.

A když ji konečně zaslechl, jak na něj volá, vydal se za jejím hlasem. Často měl pocit, že se jí dotýká, že mu dotyky opětuje. Přivřel oči a zdálo se mu, že cítí její nesmělé pohazení i imaginární splynutí rtů, vzájemnou vášeň...

S těžkým dechem odvrátil pohled od obrazu. Přepadla ho bezmoc. Usadila se v něm od prvního dne, co se dostal do lesa a zjistil, že z něj není úniku. Od chvíle, co se vzpamatoval z těch promarněných let, celým srdcem toužil pomoci ostatním. Gary Neville mu v tom pomáhal. Nevěděli však, odkud začít. Museli postupovat opatrně, všem hrozilo nebezpečí.

Oliver zamířil ke křeslu a pohled mu padl na komodu u zdi. Vzpomněl si, že s obrazem mu doručili i dopis od jeho autorky, ale ještě si ho nestačil dočíst.

Lisa Morganová.

Mladá žena pracující v místní galerii nedaleko parku, kam se Oliver často chodíval procházet. Potřeboval okolo sebe mít zeleň a poslouchat ptačí zpěv. Pozoroval ptáky v korunách stromů, vnímal šumění listů, všímal si kývání větví pod modrou oblohou.

Občas zašel do galerie, kde ho jednoho dne upoutal ten obraz. Lisa Morganová měla očividně talent, na doporučení majitelky galerie vystavovala několik svých děl v sekci pro začínající umělce. Pokaždé s ní prohodil pár slov. Hned si uvědomil, jak je plachá a nesmělá, zřejmě bez rodiny a osamělá. Oliverovi se zdálo, že se jí v modrofialových očích odráží smutek a podobná melancholie, jakou prožíval on sám.

Když vzal do ruky bílou obálku, osud mu šel vstříc.

CAROLINE

Paprsky zářivého poledního slunce zalily interiér stříbrného cadillacu a přiměly Caroline nasadit si sluneční brýle. Zapomněla na ně, když nastartovala auto, rozrušená z rozhovoru s Oliverem.

Hlavu měla plnou myšlenek, vířily v ní jako splašená ptáčata. Zdálo se jí, že ji na hrudi tíží obrovský balvan, potřebovala to všechno rozdýchat. Když před sebou spatřila městský park, vzpomněla si, že se tam kdysi setkali s Oliverem. Měl rád procházky ve stínu mohutných stromů. Automaticky zamířila na parkoviště.

Pomalou prošla parkem a zašla do malé kavárny se zahrádkou. Vybrala si stůl ukrytý za nízkými keři a objednala si kávu s jablečným koláčem. Kvůli udržování štíhlé postavy málokdy hřešila, nyní však potřebovala v ústech cítit něco sladkého místo trpké chuti z výletu do minulosti.

Zamyšleně míchala dlouho lžičkou caffè latte a uvědomovala si, jak ji tiché šumění listů v korunách stromů uklidňuje.

Oliverův nový dům se jí líbil. Co udělá s domem po tetě Ruth Calvertové? Asi ho prodá, dumala. Přála mu, aby se konečně odpoutal od vzpomínek, našel si někoho k sobě a byl konečně šťastný. Přála mu to z celého srdce a stejně tak to přála i Edwardovu mladšímu bratrovi Justinovi. Jak jen

se osud může zvrtnout! Ze šťastného mladého tatínka se stal smutný mladý vdovec...

Přejela si rukou po čele, bolest jí pulzovala celou hlavou. Stalo se to pokaždé, když se ve vzpomínkách vrátila na George Hall a k tomu, co společnému výletu předcházelo. To období pro ni představovalo jednu katastrofu za druhou, ale z každé se nějakým zázrakem dostala. Štěstí při ní stálo i tehdy, když za sebou nechala soužití s tyranskou babičkou a rozhodla se ukončit svůj život v chladných vodách jezera, zlomená a zoufalá. Ten, kdo ji zachránil, zůstane navždy v jejím srdci. Změnil její svět od základů, vnesl do jejího bídného života tolik lásky, že ji bude moct plnými hrstmi rozdávat až do smrti.

Jediné, co jí nedokázal dát, byl manželský slib. V jeho kruzích nebylo přípustné, aby si vzal dívku, jako je ona. Už tehdy byl zasnoubený s jinou. Bylo nemyslitelné, aby přišel domů s oznámením, že čeká s Caroline dítě. Očekávalo se, že majetky jejich otců získají sňatkem vyšší hodnotu, spojí se ve vzájemně výhodnou spolupráci.

Caroline musela pro své dítě najít otce, aby se nemusela vrátit domů a babička nad ní už nikdy nemohla mít navrch. Proto se rozhodla jet na výlet do George Hall a sblížit se s Oliverem. Vybrala si ho jako budoucího otce pro své dítě. Měl bohatou tetu, postaral by se o Caroline a ochránil ji před babičkou.

Dostala však strach. Co když se Oliverovi něco stane nebo... jeho tetu nebude souhlasit, aby si ji vzal? Při tom pomyslení ji zachvátila panika. Za každou cenu musela pojistit své těhotenství.

Celý svět by ji odsoudil, kdyby vyšlo najevo, co udělala. Strach a děs z nuceného návratu k babičce ji přiměly, aby se zaťatými zuby do svého příběhu na George Hall zatáhla

i Toma Sulivana. Měl být potenciálním otcem číslo dvě, kdyby to s Oliverem nevyšlo.

Pokud hned nepřestane myslet na Toma, pozvrací se do nedalekého křoví.

Kdyby po pár dnech tak náhle neopustili sídlo uprostřed lesů, došlo by i na Bryana Simmonse, dalšího účastníka výletu. S jediným synem z bohaté podnikatelské rodiny však ke sblížení nedošlo. Měla o něj zájem po návratu domů v přesvědčení, že Oliver se v lese zřítíl do rokliny a zabil se. Bryan však zapadl do víru povinností a neozýval se.

Zbýval už jenom Edward Boughlton, sukničkář, o kterého nejevila zájem, ale on se o ni zajímal až příliš. S Oliverem se stali soky, oba usilovali o její přízeň, ale na George Hall Caroline prožívala vášnivé noci pouze s Oliverem.

Snila přitom však o úplně jiném muži.

Těhotná a zoufalá musela jednat. Přijala pozvání na rande od Edwarda, který byl radostí celý bez sebe. Uvědomovala si, že nemá čas na žádné dlouhé a opatrné randění, všechno se muselo odehrát co nejrychleji.

Předstírala, že je nešťastná, a vypila dost vína, aby ji Edward doprovodil domů. Plakala a předstírala únavu z množství vypitého alkoholu. Edward ji opatrně uložil do postele. Nenápadným gestem ho přiměla, aby zůstal s ní. Nemohla se mu však oddat hned, nikdy by si po krátké známosti nevzal příliš vstřícnou ženu, takových už zažil nepřeberné množství. Svedla ho nenápadně, aby si myslel, že neomluvitelným způsobem zneužil ve spánku milovanou dívku v její bezmezná důvěře.

Do měsíce se konala svatba a Caroline učinila všechno, aby Edward věřil, že syn Stuart se narodil předčasně po jejím pádu na schodech obchodního domu.

Edward byl dobrým a milujícím manželem. Měla s ním pohodlný život. A zároveň jí poskytoval dostatek volnosti, aby se mohla setkávat se skutečným otcem svého dítěte – s mužem, od něhož se nedokázala odpoutat myslí ani tělesnou touhou. Zbožňovala každou minutu strávenou v jeho náručí během tajných schůzek v apartmánu luxusního komplexu. Dařilo se jí to několik let. Se svým životem byla spokojená.

V kabelce jí zazvonil mobil a vytrhl ji z myšlenek.

„Caroline, dnes večer tě čekám,“ ozval se v telefonu hlas Sebastiana Spencera. „Kde se momentálně touláš?“

„Jen tak po městě,“ vyhnula se přímé odpovědi. „Asi si zajdu s Olivíí na kávu, venku je příjemně.“

„Už se na tebe těším,“ ujistil ji Sebastian.

Srdce jí zalilo teplo, všeobíjající láska proudila celým jejím tělem, zaplavovala ji příjemným vzrušením a prozářila vzduch kolem ní.

Toto byl muž, po němž Caroline toužila už od svých dvaceti let. To on ji zachránil v jezeře. To on ji miloval, on toužil po jejím pevném, štíhlém těle, vášnivých polibcích a sexu bez hranic. A ona mu to oplácela stejnou vášní. Toužila být jeho otrokyní, ležet mu u nohou a plnit každé jeho i nevyřčené přání.

Zavolala své nejlepší kamarádce Olivii a řekla jí, kde se nachází. Věděla, že touto dobou nemá nic důležitého na práci. Vše se u ní odehrávalo v podvečer nebo večer, ať už šlo o kulturní program, večere s přáteli či obchodními partnery, případně setkání v dámské společnosti.

Caroline se snažila těmito akcím co nejvíce vyhybat, neměla ráda velkou koncentraci lidí, v nevyhnutelných případech je navštěvovala po boku Edwarda. Po jeho zmizení však všechna pozvání zdvořile odmítala.

„Ty si tady tak sama popíjíš kávu?“ Olivia k ní přicupitala v novém béžovém kostýmku od Chanelu a elegantních lodičkách. Její vysoká štíhlá postava vynikala v krátkém saku do pasu a sukni v délce nad kolena. S úlevou dosedla na židli. „Auto mám plné tašek z nákupu,“ pochlubila se.

„Určitě samé úžasné kousky,“ usmála se Caroline.

„Ty jsi s nakupováním úplně přestala,“ podívala se na ni Olivia vyčítavě. „Přišla jsem o parťačku, musela jsem si najít novou.“

„Nemám k tomu důvod,“ pokrčila rameny Caroline, „ani náladu. Co jsem přišla o Edwarda, už nikam nechodím.“

„A to je chyba!“ neodpustila si Olivia. „Vždyť už ti nic nebrání v tom, aby sis mohla dělat, co budeš chtít. Už si nemusíš vymýšlet, že jdeš se mnou na nákupy, když se chceš vidět se Sebastianem. Vždycky ses bála, že Edward odhalí tvoji nevěru. Teď už se bát nemusíš.“

„Pořád si připadám jako vdova,“ poznamenala Caroline. „Musím uznat, že na jednu stranu mi Edward schází, ale na druhou mi to dost ulehčuje setkávání se Sebastianem. A taky...“ nedokončila větu.

„A taky co?“ Olivia zvědavě zvedla obočí.

Caroline zaklonila hlavu a usmála se. „A taky se na ta setkání nemusím moc oblékat. Když jdu za ním, snažím se obléknout něco nenápadného. Nepotřebuju, aby si mě ne-dejbože někdo všiml a poznal mě.“

Olivia si chvíli soustředěně míchala kávu s bohatou pěnou. „Ale, moje milá,“ významně se zahleděla na Caroline, „situace se změnila. Jsi vdova, on je rozvedený. Je jen otázkou času, kdy spolu začnete chodit do společnosti. Proto nastal čas na nakupování nového oblečení.“ Tato myšlenka Olivii rozzářila tvář. Caroline však nevypadala moc nadšeně.

„Nepředbíhejme,“ podotkla. „I když po ničem netoužím tak jako po tom stát se Sebastianovou manželkou, nechci se unáhlit.“ Když si všimla kamarádčina zklamání, rychle dodala: „Ale slibuju, že příště půjdu nakupovat s tebou.“

„Konečně vylezeš z té svojí nory,“ neodpustila si Olivia. V očích však měla spokojenost. „Pozveme i Sandru. To je ta tvoje náhradnice, závislačka na nakupování. Díky dvěma ukončeným manželstvím s bohatými muži má bezednou kreditku. Může ti dobře poradit s předmanželskou smlouvou.“ Olivia se pobaveně ušklíbala. „Vážně,“ podívala se na hodinky, „za chvíli se tady zastaví, můžeme si někde dát lehký oběd.“

„Žádnou náhradnici už nepotřebuješ,“ namítla Caroline, „vystačíme si samy.“

„Jak myslíš.“ Oliviiino čelo se zachmuřilo. „Ale je celkem zábavná, uvidíš. Dej jí šanci.“

Caroline znala Sandru Petersovou i oba její bývalé manžele ze společenských událostí, kterých se účastnila s Edwardem. Boháči hledali přitažlivé ženy a někdejší finalistka několika soutěží krásy sháněla finančně zajištěné muže. Oni neodolali její kráse a svůdnosti, ona jejich moci a penězům. Každý dostal, po čem toužil.

„Nepotřebuju novou kamarádku,“ řekla Caroline odmítavě. „Pokud vím, pokaždé na sebe strhává pozornost, aby si jí muži všimli. Přijde mi, jako by předem dávala najevo svoji výjimečnost pro případ dalšího rozvodu.“

„Umí se vším předem kalkulovat, to je její silná stránka,“ souhlasila Olivia. „Má neskutečné množství kontaktů. Dokáže rozhodit síť a chytit do nich všechno, co si umíní – informace, muže, drahé dary, zajímavé pozvánky. S ní se člověk nikdy nenudí.“

„Nestojím o to,“ nakrčila Caroline nos.

Olivia se k ní naklonila. Caroline ucítila její příjemný parfém s jemnou květinovou vůní. „Nežárliš na Sandru kvůli Edwardovi? Kdysi se kolem něj motala. Ale nejspíš si toho vůbec nevšiml, měl oči jenom pro tebe...“

„Nemám důvod na ni žárlit, prostě je mi nesympatická,“ odvětila Caroline.

Vtom Olivia zvedla ruku a zamávala. „Už je tady,“ poznamenala.

Caroline se zahleděla do dálky a přimhouřila oči. „Vůbec ji nepoznávám,“ zamumlala. „Kolik botoxu do sebe nechala napíchat?“

Sandra Petersová se k nim blížila drobnými kroky a nadšeně jim mávala oběma rukama. Měla na sobě letní šaty s velkými barevnými květinami. Hluboký výstřih odhaloval její bujně vnady.

„Ahoj!“ Přiiítla se k nim jako velká voda. „Caroline, tebe jsem neviděla snad už sto let!“ zvolala a objala ji jako nejlepší kamarádku. Vzápětí se srdečně přivítala s Olivíí, jako by spolu nestrávily na nákupech celé dopoledne. Když se posadila, se soucitem v očích pohlédla na Caroline. „Zatím jsem neměla příležitost vyjádřit ti upřímnou soustrast,“ kroutila hlavou. Přesně o tohle jsem nestála, pomyslela si Caroline. „Snad už to přebolelo a ty můžeš začít žít nový život,“ dodala Sandra.

Caroline se zdálo, že se na ni přes přimhouřené oči dívá až příliš pátravě a očekává od ní obsáhlý komentář. Vzburdila v ní však nejistotu. Co když ví o Sebastianovi? Oba si dávali velký pozor, když spolu někam vyrazili. Vybírali si restaurace, které nenavštěvovali jejich známí.

„Není snadné začít znovu,“ odvětila. „Vlastně nad tím ani nepřemýšlím... Dosud neproběhl soud, který by to potvrdil.“ Hlas se jí na konci věty zlomil.

„Samozřejmě,“ souhlasila Sandra. „Dan Barlow mi tvrdil, že mu Ben Ferguson, který znal velmi dobře Edwarda, říkal, že by Edward určitě nešel plavat jen tak, že by se svlékl a nechal na břehu všechny doklady... Pokud by chtěl jít na ryby, pronajal by si loď. Nebo by zavolał nějakému obchodnímu partnerovi z Atlantic City a půjčil by si jachtu...“ Sandra mávla na číšníka a objednala si vodu s citronem.

Benjamin Ferguson, Edwardův obchodní partner. Oba byli členy stejného golfového klubu a často během hry probírali své plány. Caroline ho znala z různých společenských akcí, několikrát spolu i večereli. Seznámila se i s jeho ženou Kristin, pokaždé si s ní však jenom vyměnila zdvořilostní fráze o rodině. Edward kdysi s Fergusonovými navrhoval společnou dovolenou, ona však z jeho návrhu nebyla nijak nadšená.

„Od začátku mi to připadalo podezřelé,“ souhlasila Caroline. „Nebyl to Edwardův styl! Sice rád plaval, ale nikdy nic podobného neudělal. Ben má pravdu.“

„Možná ho někdo potkal a přemluvil ho, aby si šli zaplat,“ ozvala se Olivia.

„Proč by dotyčný nenahlásil, že se Edward utopil?“ namítla Sandra.

„A co když v tom měl prsty? Jestli ho sprovodil ze světa, nebude to přece nahlašovat.“

„Nevím o tom, že by Edward měl nějaké nepřátele.“ Caroline si přejela rukou po čele. Tyto otázky probírala se synem Stuartem už tisíckrát, stále dokola.

„A víš, že měl velkou obdivovatelku?“ ušklíbla se Sandra.

Caroline najednou ztuhla. „Obdivovatelku?“ hlesla překvapeně.

„Ano,“ zasmála se Sandra, „Kristin Fergusonovou. Taky po něm truchlí,“ dodala ironicky.